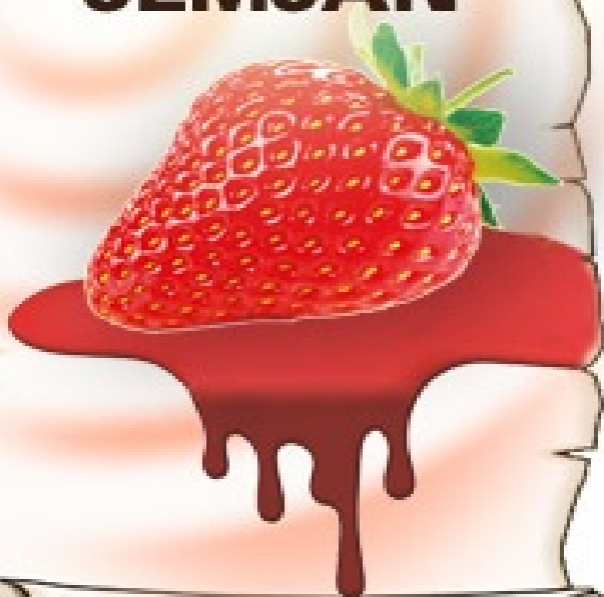

Ivo
JEMJAN

SMRT JAHODOVÉ ČIPLENKY

Červen někdy okolo roku
MCMLXXVII byl
mimořádně horký a slunečný.
O globálním oteplování se
sice ještě nemluvílo, ale
rozteklý asfalt v přehřátém
městě mluvil sám za sebe.

To ovšem nijak nemělo vadit asi 400 účastníkům Šrámkova Písku, oficiálně festivalu malých jevištních forem. Ve skutečnosti šlo hlavně

o zajímavá představení amatérských divadelních souborů i profesionální tvorbu třeba brněnského Divadla Na provázku nebo Činoherního studia se špičkovými herci. Na svou dobu akce mimořádná. Ale

taky přehlídka krásných mladých žen a dívek dychtivě očekávajících nejen divadelní osvětu od přítomných jinochů a zralých mužů.

Není divu, že bylo mnoho těch, kteří se do Písku opakovaně vraceli. Jedním z nich byl Ivoš, urostlý padesátník a typický starší gentleman, jak sám s oblibou říkal. Nebyl to žádný

krasavec, Adonis tedy ani náhodou. Sice se začínajícím bříškem, ale charisma a šarmu měl na rozdávání. Nejedna divadelní učenka by mohla vyprávět, jak překvapivě lehce podlehla tomuto nestárnoucímu matadorovi. Pro Ivoše to byla už asi patnáctá účast, prostě nezbytný inventář. Kromě péče o ženy a dívky měl tak trochu jako vedlejšák na starost tiskové středisko.

Tedy jak bychom dnes řekli média, hlavně vždy dostatek občerstvení, hmotných statků a jiných benefitů. A také vydávání denního festivalového Zpravodaje, coby kroniky vzpomínek pro léta příští.

Mediální guru Ivoš na to ovšem nebyl sám. Tak především taxikář Petr, dnes bychom řekli asistent, jinak

spíše holka pro všechno. Odvézt, přivézt, nechat opravit psací stroj nebo sehnat nějaké momentálně nedostatkové zboží. Čiperný čtyřicátník, věrné páže svého šéfa.

Do party taky patřili dva redaktůrci, studenti žurnalistiky. Dalibor byl nováček, který slyšel jen na jméno Libor. Nadšení první chvíle ho neopustilo až do

konce. Kateřina, tedy samozřejmě Katka, měla slabost pro cizince. Loni se seznámila s jakýmsi extravagantním frantíkem, který slíbil, že přijede také letos. Nesměl chybět ani grafik, hrubián zvaný Mareček. Slušné slovo použil jen když se spletl, ale práce mu šla od ruky rychle a dobře. A pak ještě čtyřicetiletý seladon Alois zvaný Lojza, fotograf. Přes

den a večer fotil divadelní představení, ale daleko nejraději fotil nad ránem koupající se nahé festivalové favoritky.

Ještě zbývá představit čtyři zbylé gymnazisty. Veronika a Zuzana byly osmnáctileté kamarádky a sousedky, které měly na festivalu jediný cíl. Přijít o panenství neb údajně už byly jedny z mála ve třídě,

kterým se to nepodařilo. To Vendulka, stejně stará, byl jiný případ. Před rokem, právě po závěrečné festivalové diskotéce, přišla o věneček. Horká červnová noc v náruči jednoho brněnského herce však nezůstala bez následků. Doktorři pomohli, na herce nezanevřela, ale tentokrát vybavena nezbytnou antikoncepcí. Jen pro pořádek, dívčí trio bylo angažováno coby písáčky.

Zbývá Daniel, který byl
zlákán na pozici pomocný
grafik. Dan byl bratr Zuzany,
velký kamarád sousedky
Veroniky a zároveň současný
utěšovatel poněkud zklamané
Vendulky.

Ivošova parta byla stručně
představena, ale o jednom
jméně přece jenom o trochu
více. Veronika, to bylo
sluníčko. Hleděla na svět

z výšky svých 187 centimetrů, štíhlá, výrazné hnědé oči, dlouhé hnědé vlasy, vypadala jak madona. Vždy se usmívající. A ta chůze! Nešlo si ji nevšimnout, nebylo snad v Písku muže, který by jí nebyl okouzlen a který by ji nechtěl. Taky Ivoš byl zasažen a fascinován, jako už dlouho ne. Ne tak Veronika, její budoucí vedoucí ji nijak neohromil a vůbec ničím

nepřítahoval.

Festival se rozjel na plné obrátky, taky v tiskovém středisku se makalo ostošest. Ale byla pohoda, legrace, Ivoš moc dobře věděl, kdy je potřeba zavelet stop práci. Takže když Vendulka doporučila noční výpravu na jahodovou plantáž kousek za městem, nikdo neváhal. Zakázané ovoce chutná prý nejvíc, a jahody zvláště. Ivoš

vybíral ty nejkrásnější a věnoval je Veronice. Ta byla ve svém živlu, kvůli jakési alergii to bylo vlastně jediné ovoce, které směla. Její sympatie k Ivošovi prudce rostly.

Příští akci vymyslel Ivoš. Byla to procházka proti proudu Otavy k Zátavskému mostu a zpátky, zakončená v restauraci U Smetáka. A jak

jinak, na stůl šly vychlazené
bublínky. V horkém
odpoledni pravá nebeská
mana. Jedině Veronika se
nenapila. Ivoš nijak
nenaléhal, zato Mareček tak
dlouho do ní vandroval, až asi
centimetr nalitého moku
upila. Následky byly hodně
nečekané. Když vstala, tak se
při své výšce začala jakoby
lámat, že ji Ivoš jen taktak
stačil zachytit. Dělal ji
galantně podpírajícího

bodyguarda celou cestu až do tiskového střediska, ale dřina to byla pořádná. Nejedem spořádaný písecký občan či matrona

s napučeným výrazem v tváři probodávali zlým pohledem nebohou Veroniku kličkující podél Otavy.

A tak pomalu i rychle plynul čas festivalu a tiskového

střediska. Sotva skončily povinnosti, tak Ivoš spěchal za Ilonkou, píseckou slaměnou vdovou, která manžela záměrně vyslala do lázní. Petr rozvezl omladinu, Katce frantík nepřijel, tak vzala zavděk slovenským chalanem Bohušem. Lojza marně přemlouval k focení in natura Veroniku a tak už asi podesáté fotil nahou nápo vědku. Libor zbožně upíjel erární Henessy a

Mareček zase střídal samotný Fernet s Fernetem s tonikem. Dan to táhl a netáhl s Vendulkou, Veronika a Zuzana na toho opravdu pravého zatím nenarazily.

Po skončení čtvrtěčního programu rozvážel Petr tentokrát jen Veroniku a Zuzanu. Vysadil první a když chtěl z auta vypoklonkovat o kousek dál i tu druhou, tak Zuzka nevinně hlesla:

„Nechceš jít na chvíli nahoru?“

Protřelý taxikář váhal jen chvíli. A šel. Nebylo potřeba moc toho říkat, moc vysvětlovat. Těch pár svršků bylo dole hned, nedočkavá panna nemusela Petra dvakrát přesvědčovat, země se zachvěla a Zuzana se stala ženou. Zato Petr byl v šoku.

„Tys byla ještě panna?“

Postupně mu všechno vyklopila, všechno přiznala. O sobě i kamarádce Veronice. Petr byl sice trochu nesvůj, ale co stalo, to už nešlo vzít zpátky. Ale za takové zasvěcení se nemusel vůbec stydět.

V pátek ráno v tiskovém středisku Petr netrpělivě očekával šéfa. Ten vždycky chodil první a tak se divil, co

se stalo.

„Ivoši, ty mě zabiješ, strašnej průšvih!“

Proboha, co se mohlo stát.
Auto na hadry? No a co,
hlavně, že žije. Bouračka?
Někdo jinej je zraněnej?

„Klid, povídej a moc
nepřeháněj,“ nenechal se ale
rozhodit Ivoš.

A Petr povídal, ani nemusel

moc přehánět, chvíli se omlouval a pak zase nadšeně popisoval to včerejší slastné nokturno.

„Tak Veronika je ještě panna.“

Na víc se Ivoš nezmohl, najednou mu běžel hlavou film o jeho láskách, o milování, o ženách, které prošly jeho životem.

Veronika se Zuzanou dorazily za chvíli, celé dopoledne si stále něco špitaly z ouška do ouška. Konec festivalu se blížil a Veronika nechtěla zůstat pozadu za svou kamarádkou. Potíž byla ale v tom, že se doslova jak patnáctka zabouchla. Málokdo by uhodnul, kdo byl ten vyvolený. Veronika to věděla moc dobře, buď to bude dnes Ivoš nebo zatím nikdo.

Na páteční noční výpravu na jahody se Veronika obzvláště vyšňořila, moc jí to slušelo. Postupně vyslechla škálu více či méně duchaplných lichotek, ale to ji v té chvíli vůbec nezajímalo. Parta vyrazila tentokrát jen v šesti lidech, Veronika však vnímala jen Ivoše. A popravdě řečeno, také on vnímal jenom ji. Zase ji trhal jahody, vkládal je nejdřív rukou a potom ústy do jejich

úst, jejich jahodová hra byla stále odvážnější a divočejší. Dan, Vendulka, Libor i Katka už dávno jahodové pole opustili, zůstali jen ti dva.

„Veroniko, ty jsi moje sluníčko nejmilejší.“

„Prosím, líbej mě a hlad' mě!“

Přitiskla se k němu, její vztyčené bradavky pod lehkým tričkem trčely jak dva Matterhorny nad alpským

údolím.

„Veroniko, ty jsi moje
čiplenka jediná.“

„Co je to čiplenka?“

„Víš, to je vlastně taková
mladá srnka, která ještě
neměla srnce,“ poněkud
zjednodušil výklad Ivoš.

Veronika ale pochopila velmi
dobře.

„Já jsem ještě čiplenka, ale teď chci něco jiného.“

Ještě dlouho spolu setrvali dva jahodoví spiklenci, rozpálení na nejvyšší míru. Ale toho, v co doufala, se Veronika ten večer nedočkala.

Ivoš byl na jedné straně promiskuitní hajzl, ale jak se říká charakter. Rok předtím

na dětském táboře coby
hospodáři se mu svěřila
sedmnáctiletá praktikantka
Edita se svým zážitkem. Taky
přijela na tábor s cílem o to
přijít, taky se jí to hned druhý
den podařilo. Zážitek to byl
mizerný, jeden z přiovilých
vedoucích ji o to připravil
dosti neurvale. Ivoš poskytl
Editě duševní útěchu a jako
bonus přidal nějakou
laskominu ze svého skladu.
Když asi napotřetí si Edita

vybírala sladkou odměnu, tak to skončilo taky útěchou tělesnou. Na jedné straně bylo dobře, že Ivoš napravil pošramocenou mužskou pověst a Edita poprvé v životě zažila milování jak má být. Ale přece jenom těch více jak 30 let věkového rozdílu, doma dvacetiletá dcera, Ivošovi přišlo to milování jaksi nepatřičné. Edita to prostě nechtěně Veronice pokazila.

V sobotu večer festival končil. Na závěr vojáci písecké posádky smontovali z vojenské techniky velké pontonové jeviště na řece Otavě. Říční údolí v lese osvětlovaly jen lampiony, podívaná to byla doslova úchvatná. Ivoš měl nějaké společenské povinnosti, takže jeho tisková holátka byla trochu bezprizorní.

Atmosféra, jako ostatně v Písku vždycky, skvělá, alkoholu se vypilo určitě víc než málo. Hlavně papaláši nasávali jako o život, vždyť to bylo zadarmo. Ale jen do chvíle, než jeden namol opilý obézní papaláš zahučel v obleku s kravatou do vody. Řadoví účastníci to ovšem pokládali za součást závěrečného happeningu a minimálně půlka jich naskákala do vody taky.

Vznikl nepopsatelný zmatek a chaos. Zmáčeného papaláše vytáhli a odvezli šestsettrináctkou usušit, ostatní vylezli sami.

Velký šéf Ivoš už na Veroniku ani nepomyslel, naposled šel potěšit věčně neukojenou Ilonku a nad ránem se ještě stačil nahý vykoupat pod píseckým splavem. Bylo skoro šest

hodin ráno, když uléhal nad šumící Otavou v nejvyšším patře hotelu Bílá růže.

Ještě nebylo ani sedm, když recepční hotelu trpělivě tūkala na dveře Ivošova pokoje. Rozespalý a polonahý otevřel.

„Shání vás bezpečnost.“

„Udělám malou údržbu a jdu

dolů.“

Ksakra. To ještě scházelo.

Kterej trouba to přepísknul a teď ho z toho budu tahat. To bylo maximum, co si Ivoš dokázal v hlavě srovnat.

Seběhl dolů, tam už stál muž zákona a vedle něj uplakaná čtyřicátnice,

„Veronika se nevrátila v noci domů.“

To nebylo vůbec nejlepší

probuzení. Matka, která nepřítomnost dcery přišla nahlásit, trvala na tom, že tohle Veronika nikdy neudělala.

„Všechno je jednou poprvé. Holce je osmnáct, teď někde dospává v posteli s nějakým vagabundem, určitě se vrátí,“ zasolil poručík bezpečnosti Vetyška do čerstvých ran opuštěné matky. To trochu přehnal, matka někam

zavolala, ten někdo taky
někam zavolal a v krátké
chvíli dostal poručík
vysílačkou takový kartáč,
jako dlouho ne.

Vyšetřování nabralo okamžitě
obrátky. Ivoš probudil Petra a
ten začal postupně svázat
všechny z party do tiskového
střediska. Vetyška sice
vypadal jako mrzout, taky byl
trochu mrzout, ale ve svých

čtyřiceti už měl hodně zkušeností. Dával přednost jemné cizelérské vyšetřovací práci a psychologii před nátlakem nebo vyhrožováním. Postupně začal jednotlivě mluvit se všemi přítomnými. První ránu teorii o dospání v posteli vagabunda dala Zuzana, která prohlásila, že když spolu naposled mluvily ještě na pontonech, tak Veronika se rozloučila s tím, že odchází

domů. Všechny trochu zamrazilo, každého zvlášť a všechny dohromady napadlo jediné. Neskončila ve vodách Otavy? Nikdo tomu ale nevěřil.

Poručík Vetyška ukončil první kolečko, získal základní informace a první závěr, v kterém se mýlil jen málokdy. Něco mu říkalo, že v té devítce je klíč, že tam

někdo ví víc než ostatní. Byl přesvědčen, že nejpozději do oběda se Veronika objeví živá a zdravá. Ivoš trochu žárlil, protože ve své mužské jednoduchosti předpokládal, že Veroniku někdo opil a využil situace nebo prostě přece jen naplnila svůj záměr a teď dospává v náruči někoho jiného.

Následovalo kolečko druhé,

ted' už hodně s detaily a
podrobnostmi. Jako prvního
povolal Ivoše. Tenhle typ
Vetyška bytostně nesnášel,
sám to s ženami vůbec
neuměl a nechápal, že to
může být u někoho jiného
jinak. Ani se nesnažil zakrýt
svoji mrzutost a nesympatie,
hned spustil na Ivoše pořádně
zhurta:

„Co jste dělal včera okolo
půlnoci.“

„Věnoval jsem se jedné dámě.“

Ale Vetyška nebyl vůbec naladěn na nějaký lehký tón.

„Jméno, kde to bylo, od kolika do kolika?“

„Dáma je šťastně vdána za váženého píseckého občana, jako gentleman nemohu její jméno prozradit.“

Žádnej gentleman, gauner

seš, v duchu si řekl Vetyška. Jméno dámy z Ivoše nedostal, postupně mu byl víc a víc nesympatický. Nejraději by ho zavřel, ale intuice mu zároveň říkala, že Ivoš v tom asi nejede.

Dotazování zatím nic nepřineslo. Nikdo pořádně nevěděl, kdy Veronika zmizela. Zuzana trávila čas s Petrem, Dan chvíli

s Vendulkou a okolo druhé hodiny v noci odjel na kole na chatu. Katka se družila se slovačkem, Libor, Lojza a Mareček dělali všechno proto, aby opravdu žádný alkohol nezbyl. Nikdo nic neviděl, nikdo nic nevěděl.

Mezitím potápěči, hasiči a armáda intenzivně prohledávali řeku, obavy sílily. Bylo už víc jak 2

hodiny po poledni, i ti největší opilci a flamendři už stáli na vlastních nohách. Rozluštění záhady se nijak nepřiblížilo.

Zkušený Vetyška se ale nevzdával. Rozjel kolečko třetí. Největší naději vkládal do obou kamarádek. Zuzana měla pocit, že už všechno řekla, ale otázky jakoby neměly konce.

„Nevíš přece jenom ještě o někom, kdo měl k Veronice nějaký vztah a my o něm nevíme,“ zkoušel to znovu.

„Veroniku chtěli chlapi úplně všichni. A docela mě to někdy i štvalo. Nikdo neměl šanci, už taky proto, že úplně zblbla do staříka Ivoše.“

Pořád ten zatracenej Ivoš, zase jen v duchu si posteskl Vetyška. A Vendulka mluvila

podobně.

„Všichni ji milovali. I ten Dan, který se tvářil, že patří ke mně, by ji bral všemi deseti. Ale ona se zamilovala do Ivoše.“

Vetyška pochopil, že ať či nechce, čeká ho další souboj s Ivošem. Ani ve snu však nečekal, jak bude tentokrát vstřícný a krotký.

„Tak ta půlnoční dáma je

Ilonka,“ přiznal barvu.

Než to stačil doříct, poručík doplnil příjmení. Ta dáma totiž měla v Písku setsakra špatnou pověst. Zato Ivoš si naopak svoji pověst hodně vylepšil, když ještě dodal:

„Začínám mít obavu, že se stalo něco zlého.“

„To já bohužel tuším už dávno.“

Neblahé proroctví poručíkovo Ivošovi klidu nepřidalo.

Původní dost značná antipatie se pomalu přetavovala v sympatii, z obou zralých mužů se stali spojenci.

„Zavolám kriminálku.

Mezitím zkusím ještě jeden osvědčený trik.“

A jak poručík řekl, tak taky udělal.

Zalarmovat kriminálku, to byla rutina. Pak svolal všech devět sirotek z tiskového střediska. A začala mela. Dotaz střídal dotaz, jeden mluvil a odpovídal přes druhého, každou chvíli se objevila sice malá, ale přece nová informace. Ostré tempo debaty neumožňovalo nijak taktizovat. Poručík šel za svým jak ohař po stopě, něco ho zjevně zaujalo.

Po minutové přestávce přineslo pokračování ještě drsnější debatu. Poručík byl ve svém živlu.

„Ptám se Ivoše, jaký by musel mít Lojza důvod, aby zabil Veroniku.“

Jindy rozhodný šéf byl poněkud zaskočen a tak zkusil debatu poněkud odlehčit.

„Dokud Lojza ji nevyfotil nahou, tak musí žít.“

To nebyl od Ivoše vůbec dobrý nápad. Podle výrazu v očích poručíka Vetyšky to vypadalo, že vraždit se bude právě teď. Ale poručík si zaklel jen v duchu pro sebe a pokračoval.

„Lojzo, jaký by musel mít Petr důvod, aby zabil Veroniku?“

Lojza byl dobrý fotograf, ale žádný velký myslitel, pro něj byla tahle debata doslova torturou. Taky pořádně dlouho váhal s odpovědí.

„Nevím,“ zněla poněkud strohá odpověď’.

Vetyška pochopil, že víc z něj nedostane a obrátil se na dalšího.

„Ted’ se ptám Petra, jaký by musel mít Dan důvod, aby

zabil Veroniku.“

Petr příliš nezaváhal, taxikáři bývají dobří psychologové.

„Kdyby Veroniku miloval a přitom ji nemohl mít, tak než by ji nechal tomu druhému, tak by ji raději zabil.“

Tahle hra nebyla Danovi vůbec příjemná a viditelně znervózněl.

Atmosféra houstla, finále se

blížilo a smyčka oprátky kolem pomyslného krku nějakého pachatele se nebezpečně stahovala nad Ivošem. Jeho akcie byly v té chvíli proklatě nízko.

„A teď se jako dalšího v řadě ptám Dana, jaký by musel mít Ivoš důvod, aby zabil Veroniku.“

Dan s odpovědí nečekaně nezaváhal ani vteřinu.

„Ivoše ženy milují, ten je
nezabíjí. Veroniku jsem včera
v noci zabil já a zahrabal pod
podlahu zahradního altánku
na jahodové plantáži.
Přiznávám se.“

Nikdo ani nehlesl. Nechtělo
se tomu uvěřit. Poručík
Vetyška už zažil hodně, ale
tahle situace byla i pro něj
premiérou. Vzpamatoval se
první, pronesl zatýkací

formulku a zlomeného Dana odvedl.

Postupně se rozkrýval obraz sobotního večera. Veronika pochopila, že Ivoš je pro ni navždy ztracen a že tíhu panenství si ještě chvíli ponese. Protože byla duše romantická, tak si chtěla ještě jednou prožít ve vzpomínkách šťastné chvíle na jahodovém poli. Proto

brzy sama odešla
z rozlučkového večera. Ale
cestou k jahodišti ji dohonil
Dan. Nebylo jí to příjemné,
ale co měla dělat. Došli skoro
mlčky až na místo.

„Ty ho miluješ, vid’?“

„Tak úžasného člověka jsem
ještě v životě nepotkala.“

„Ted’ odjedou, zapomeneš,
mohli bysme chodit spolu.“

To neměl Dan říkat. Veronika měla beztak špatnou náladu a teď ještě tohle. Cynicky se mu vysmála a ještě vmetla do očí takové ponižující urážky, až oněměl.

„Mlč,“ stačil jen vykřiknout.

Ale Veronika nemlčela, pokračovala ve stejném duchu, až zoufalý Dan při pokusu ji umlčet chytil ji za hrdlo a držel, držel, držel...

Až Veronika opravdu umlkla.
Navždy.

Bylo necelých 24 hodin po konci festivalu. A taky bylo po náladě. Parta tiskového střediska se rozjela do svých domovů. Poručík Vetyška neprozradil, kdy začal pachatele podezřívát. Dan byl odsouzen a odseděl si pěkných pár roků.

Ivoš si nikdy neodpustil, že ten večer mezi jahodami z Veroniky neudělal ženu. Zařekl se, že už nikdy v takové situaci ženu neodmítne. Ale nikdy v životě se mu už taková příležitost nenaskytla.

Ivo JEMJAN

30.6.2008